

slog den højtærede Minister, om jeg saa maa sige, sig selv paa Munden, idet han citerede de Ord i min Betænkning, hvori jeg just har peget paa, at man indenfor Kommissionen har været inde paa en Løsning, som jeg netop fandt lettere og naturligere end den foreslaaede. Jeg kan vedblivende, i Modsætning til den højtærede Minister, ikke se rettere, end at det vel vilde have været muligt derved at simplificere det administrative Apparat meget betydeligt — lad mig blot nævne, at selvfølgelig behøvede der ikke i Bestyrelsen at være Repræsentanter for noget Konsortium, naar et Konsortium overhovedet slet ikke eksisterede. Men i det hele vilde der, da Forsikringsselskaberne allerede har Kontorer og en Stab af Arbejdere, til en Løsning ad den Vej formodentlig kun være krævet en enkelt Statsembedsmand eller enkelte Honorarlønninger til nogle allerede eksisterende Statsembedsmænd.

Med Hensyn til den logiske Gendrivelse eller Forsøg paa Gendrivelse af, at den Udvej, jeg har skitseret i Betænkningen, var den rette, kom den højtærede Minister ogsaa til at gendrive sig selv, idet han sagde: Man er kommet ind paa den Vej, som Lovforslaget følger, i Stedet for den indenfor Kommissionen antydede simple Vej, fordi Forsikringsselskaberne erklærede, at de for deres Vedkommende ikke vilde bære mere end 20 pCt. af Risikoen. Ja, se det er netop det logiske Moment, der savnes i det Forsøg paa en Gendrivelse, som Betænkningen indeholder; thi hvis man havde formuleret Sætningen saaledes: Da Forsikringsselskaberne paa Forhaand havde erklæret, at de kun vilde bære 20 pCt., og da man ikke kunde tænke sig, at Forsikringstagerne vilde bære en ganske overordentlig stor Del af Risikoen som Selvforsikring, vilde Staten derved let komme til at bære en uforholdsmæssig Andel af Risikoen — ja, saa vilde det have været en logisk Begrundelse. Men jeg havde altsaa Ret i, og den højtærede Minister har ved sine Bemærkninger givet mig Ret i saa Henseende, at denne logiske Begrundelse i Virkeligheden savnes.

Derimod skal jeg villigt indrømme Ministeren, at naturligvis kan vi ikke komme bort fra, at Staten maa yde en vis Garanti; men det mener jeg heller ikke, vi bør gøre. Netop derfor ønsker jeg ogsaa i Anledning af, hvad den ærede Ordfører (N. Neergaard) sagde, at gøre en enkelt Bemærkning angaaende Spørgsmaalet om Risikoens Betyd-

ning. Den ærede Ordfører søgte at drage en skarp Skillelinie imellem, om en saadan Forsikring blev bygget paa et „rent forretningsmæssigt“ Grundlag eller paa et *forsikringsteknisk* Grundlag, og gjorde med nogen Føje gældende, at det ikke kunde lade sig gøre at bygge en saadan Forsikring paa et forsikringsteknisk Grundlag. Det har den ærede Ordfører naturligvis Ret i, da der ikke kan foreligge Erfaringer eller nogen Statistik, paa hvilken man kan bygge en saadan Forsikrings Præmiebeløb med samme matematiske Sikkerhed, som man f. Eks. har indenfor Livsforsikring eller indenfor Brandforsikring o. s. v. Men i øvrigt ved den ærede Ordfører jo lige saa godt som jeg, at man indenfor mange Forsikringsbrancher, da man begyndte paa dem, har været stillet omtrent paa samme Maade som her — lad mig f. Eks. blot nævne Tyveriforsikringen, hvor man heller ikke paa Forhaand vidste noget om, hvilken Risiko man vilde komme til at løbe, og dog har man der kunnet stille en Forsikring op paa rent *forretningsmæssigt* Grundlag, hvorved der i saadanne Tilfælde maa menes, at man saa vidt menneskelig muligt søger at være paa den sikre Side. Og da nu Krigsforsikring er en gammel Forsikring, og da den sættes fra Tilfælde til Tilfælde, efterhaanden som Krigsbegivenhederne skrider frem, er det min Tro, at det ikke er nogen umulig Opgave, som den ærede Ordfører syntes at mene, at begrænse Forsikringsinstituttets og dermed Statens Risiko-ret eftertrykkeligt.

Hvad angaar den højtærede Handelsministers Bemærkninger om Columbus, giver jeg ham for saa vidt Ret i, at det er en noget ufrugtbar Diskussion. Jeg har ikke for mit eget Vedkommende paa nogen Maade præterederet at være nogen Columbus, jeg har jo heller ikke paataget mig noget Regeringsansvar i nogen Henseende. Men jeg vover at paastaa, at selv om der i Udvalget havde været en Columbus, havde han saa sandt ikke faaet Lejlighed til at sætte Ægget paa den rigtige Maade; thi det er netop Situationen, at der hverken har været Tid eller Lejlighed til i den korte Tid, der er levnet Rigsdagen, og efter hele den Maade hvorpaa Sagen igennem Kommissionsbehandling har været præjudiceret, at *omstøbe* Lovforslaget, hvad der var det, som burde være gjort!

Birch: Den højtærede Minister fremkom i Anledning af mine Bemærkninger om Forsendelser med svenske og norske Fartøjer med en Oplysning, der, om jeg